

[Miljøministeren]

det har virket som det sagkyndige nævn, det også var meningen at det skulle være. Jeg nærer meget stor fortrosthed og forhåbning til, at man i fremtiden vil køre samme linje, selv om der bliver flere, der får indstillingsmulighed til de to principielle lister, der stadig væk skal tages sagkyndige fra.

Der blev sagt heroppefra, at nævnet af og til kunne have en formand, der havde en ikke-juridisk uddannelse – det blev udtrykt på en anden måde – men nævnets formand er altid jurist, og det er meddommerne, der er de sagkyndige, og som udpeges fra de to lister, som sammensættes af organisationerne. Der er altså intet juridisk ejendommeligt i, at nævnet virker som en slags domstol, for således er det tænkt, og således har det haft mulighed for at virke indtil i dag.

Må jeg sige til hr. Ole Bernt Henriksen fra det konservative folkeparti, at de ældre forureningsproblemer, som har været berørt fra forskellig side, er der ikke taget stilling til i forbindelse med de ændringer af miljøloven, jeg har fremsat her. Der findes altså ingen regler om fordeling af omkostningerne, når der skal ryddes op på gamle kemikalielossepladser. Spørgsmålet om, hvem der skal betale for dette, afgøres efter dansk rets almindelige erstatningsregler.

Jeg har godt set, at et medlem af folkettinget, hr. Finn Jørgensen, har gjort sig til talsmand for, at man skulle gennemføre en lovgivning om disse spørgsmål, og jeg tør da ikke sige i dag, at der ikke er behov for en sådan lovgivning, men jeg mener ikke, at min egen stilling er så afklaret, at jeg uden videre kan pege på løsninger på disse områder. Indtil videre står det fast, at dansk rets almindelige regler gælder på disse områder, men det er da et spørgsmål, som jeg gerne ser at man behandler i folketingets miljø- og planlægningsudvalg.

Må jeg i øvrigt sige en enkelt ting om dette udvalg – det er til flere af ordførerne. Der er i årenes løb udført fantastisk meget og fantastisk grundigt og dybdøbende arbejde i dette udvalg. Jeg tror, det er det udvalg, der stiller de fleste spørgsmål her i folketinget. Måske er der en sammenhæng mellem antallet af ansatte i miljøministeriet og antallet af spørgsmål. Vi er jo mange i miljøministeriet. En af grundene kunne være, at sagerne er meget komplekse og meget ofte kan anskues ud fra forskellige synspunkter. Det bevirker

igen, at folketingets udvalg, der formodentlig føler et meget stærkt ansvar for at få afklaret disse sager, meget ofte borer i nogle af disse sager på en måde, der bevirker, at vi har alenlange besvarelser af de spørgsmål, der stilles.

På den anden side finder jeg også, at udvalgets arbejdsområde i forbindelse med miljøministeriet er af en sådan karakter, at vi kan sige, at vi dermed sikrer, at alle sider af miljøproblemerne belyses. Når der f. eks. fra hr. Dræbyes side siges, at vi bliver nødt til at se, hvad der på længere sigt kan ske med grundvandet herhjemme, så er det helt oplagt, at dels er der folkelige opfattelser, dels er der ekspertudtalelser, dels er der virksomheder, der føler sig truet på deres næring, dels er der ansatte, der føler, at der er mulighed for, at man fjerner deres arbejdsplads, såfremt vi skulle lave miljøet 100 pct. rent og ikke påvirke det på nogen som helst måde. Jeg ser altså ikke, at der er noget forkert i disse forskellige synsvinkler, man kan betragte de enkelte problemer ud fra.

Må jeg sige til hr. Sønderby fra venstre, at siden miljøloven har kunnet virke så mange år på en nogenlunde tilfredsstillende måde, kan man sige, at den frygt, man nærede for mange år siden for, at miljøloven skulle være en overadministrativ lov, der hele tiden ville stille sig hindrende i vejen for næringslivet, måske navnlig for landbruget, har vist sig ubegrundet.

Der kan have været enkelte tilfælde, hvor landbruget har følt sig noget brøstholdent over, at folk er flyttet ud på landet, og så har de klaget – for det kunne man med miljøloven i hånden – over en eller anden duft fra en mødding eller over nogle fluer el. lign., men jeg tror, at det samspil, der har været mellem ministeriet og udvalget, har givet mulighed for, at man har kunnet fjerne nogle af de mest, jeg tør ikke sige urimelige, men nogle af de mest outrerede måder at vurdere erhvervsvirksomhed på landet på.

Dermed være ikke sagt, at man straks skal skynde sig at bryde alle miljøregler alle steder, hvor man kan se sit snit til det, hvis der bare reddes en arbejdsplads. Dermed skal bare siges, at til trods for at udsigterne miljømæssigt er meget alvorlige, til trods for udtalelserne fra mange eksperter og mange videnskabsmænd og mange forskere – som i denne bog, der er uddelt til folketinget, »Oasen i